

DIRECTOR:
Dr. AUGUSTIN POPA

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
B[LAJ] — JUD. TÂRNAVA MICĂ

INSERATE:

Un șir garmond: 6 Lei. La
publicări repetate după
învoială

Unitatea

REDACTOR:
Prof. DUMITRU NEDA

ABONAMENTUL

Pe un an . . . 200 Lei
Pe 6 luni . . . 100 Lei
Pentru strălătitate 400 Lei

Foale bisericescă-politică — Apare în fiecare Sâmbătă

Politica Sfinților

(+) Luptele electorale, din păcate, sunt pri-
lejuri de largi revărsări ale patimii. Prietenii
vechi se uită, vrăjmașii stăpânite răbufnesc, duj-
măni noi se încheagă, și ce puțini sunt cei cari
știu să rămână, și în mijlocul acestui clocot sa-
tanic, senini, deasupra valurilor imunde, fără
să-și piardă cumpăna dreptei judecări!

Mai e de lipsă să se spună că slugile alta-
rului trebuie să fie în fruntea acestor puțini?
Preotul nu înceată doar' nici când, și în nici o
împrejurare, a fi un alter Christus. Și ca atare
în toată vremea caută să aibă conștiința chemării
sale de păstor sufleteș mai presus de toate; con-
știința ce-i impune cumpăt la vorbă, imparțiali-
tate în aprecieri, înțelegere și dragoste pentru
toți. Lui nu-i ertat să-i scape din vedere că, in-
diferent de vederi politice și partid, toți acești
șefi, agenți electorali, candidați și alegători creștini,
sunt mădulare ale trupului mistic al lui Hristos,
moștenitori ai împărăției cerești, rânduiți să fie,
odată și odată, tovarăși de netulburată fericire a
oștilor îngerești, întru neînserat, lumină a slăvilor
celor de sus. Iar el chemat este să le aducă
mereu aminte acest lucru, să li-l facă simpatic,
și să-i ajute, cu toate mijloacele ce i stau la în-
demână, să-și ajungă scopul primar al existenței.
Știut este însă că între aceste mijloace manierele
fine, largimea de vederi și atingerile sociale-poli-
tice călduzite exclusiv de principiile etice evan-
ghelice, nu sunt tocmai cele din urmă.

Preotul e totdeauna preot. În toate vorbele,
pe toate drumurile, în toate acțiunile sale, mici și
mari. Cum zicea fer. Don Bosco referitor la con-
dita sa: „Preot la altar, preot în scaunul mărtu-
risirii, preot în mijlocul tinerilor, preot în To-
rino, preot în Florența, preot în mansarda săra-
cului, preot în palatul regelui și a ministrilor
săi, — eu nu vreau să fiu nimic altceva decât
preot“. Aceasta-i politica Sfinților. Și această po-
litică a făcut-o în toate zilele vieții sale. Fără
să jignească pe cineva pe temă de apartenență
politică și fără să se aserviască vreodată cuiva.
Vorba lui: În politica, sono di nessuno. Așa s'a
făcut că era în terminii cei mai prietenești cu
Cavour, Crispi, Rattazzi, Ricasoli și atâția alți
capi de partide, cari numai ea binevoitori bisericii
nu erau cunoscuți. Împrejurarea aceasta a fost fo-
losită de „Diabolus Rotae“ împotriva fer. Don
Bosco când cu procesul beatificării sale. Bine în-
țeles că fără a putea să împiedece torrentul de
semne cerești cari vădăiau sfințenia indiscutabilă
a celui încolțit și-i aprobau, în felul acensta, „po-
litică“ sa de preot după inima Domnului. El nu-
și uita doar nici cu prilejul pertractărilor poli-
tico-diplomatice lozincea sfântă: Animas; da mihi
animas! Și dacă se întâmpla să se umilească, ori
să-și calce pe inimă și să facă te miri ce pas-
rău interpretat de unii și de alții chiar și dintre
frații în Domnul, asta o făcea, fără excepție, din
motive de ordin strict spiritual. Mărturisirea dă-
nului: „Dacă între un suflet de mântuit și efor-
turile zelului meu s'ar pune cruciș dracu' în per-
soană, și-ar aștepta să-mi ridic pălăria în fața
lui, pentruca să mă lase să trec și s'ajung la acel
suflet, n'ași sta o singură clipă la îndoială ce
am de făcut“. — Rezultatele acestei tactice se
cunosc: asperități refuzate, litigii și frecări între
biserică și puterea de stat, slinse, sumedenie de
postulate satisfăcute, tardivitate binevoitoare în
aplicarea legilor contrare dreptului canonic, și
nenumerate ajutoare pentru înființarea și susți-
nerea de opere caritative-culturale sub conducere
(oficialurgisită) „obscurantistă“, clericală. — Mu-
tatis mutandis, aceasta-i politica ideală și pentru noi.

Pâine celor mici!

Reflexiuni la problema pururi actuală a catehizării

de pr. IULIU ȘURANI

Orășelul Como din Italia a avut marele
noroc să fie locul natal al unuia dintre cel
mai mari oameni de știință. Acolo s'a născut
renumitul fizician Alexandru Volta, cărui lu-
mea întreagă îi datorează adâncă recunoștință,
fiindcă acest temelnic cercetător a puterilor
naturii a descoperit electricitatea și a subju-
gat-o sub stăpânirea omului, care o și folo-
sește în multe forme spre a-și face mai ușoară,
mai plăcută și mai frumoasă viața.

Acest providențial bărbat, pe lângă scri-
tarea naturii, a tainelor ei ascunse, mai avea
încă o îndeletnicire plăcută și nobilă, care-i
lua din timpul merit pentru recreare după
munca intelectuală încordată de peste săptă-
mână. Până când alții se lăsau în brațele dulci
a lui Morphen, sau se amuzau cu alte fleacuri,
el în fiecare Duminică mergea în biserică
parohială (S. Donno) și învăța copiii în ele-
mentele religiei. — Ce privilegiu ideală să
vezi un geniu în mijlocul copișilor „frângând
pâinea celor mici“?! Ce spectacol măreț să
vezi un mirean — și încă de ce calbru —
tâlcuind învățătura creștinească cea atât de
abstractă, pe înțelesul micușilor cu aptitudinile
intelectuale nedesvoltate încă. Și-i de notat,
că atunci încă nu era vorbă de „Acțiunea Cat-
olică“, sau de asociațiunii ca Agrul nostru.

Pentru tagma preoțească Alexandru Volta
trebuie să fie pururea un memento. Ar trebui
să avem înaintea ochilor noștri totdeauna pilda
frumoasă, ce ne-o oferă zelul ferbinte spre
mai mare mărire a lui Dumnezeu a acestui laic,
și să scoatem din ea curaj și îmbărbătare în-
tru îndeplinirea importantei noastre datorinți
de a catehiza.

1. Însemnătatea acestei grave datorințe
a păstorilor sufletești izvorăște în primul rând
din porunca Domnului, care pe Sfinții Apostoli
și urmașii lor îi constituie de învățători a
mulțimilor prin cuvintele: „Mergând învățați
toate popoarele...“ (Mt. 28, 19). Obiecțiunii,
că aici n'ar fi vorbă și de copii, ci numai de
adulți, îi răspunde răspicat Sf. Evangelist
Marcu (16. 15.): „Mergând în toată lumea, ve-
știți evanghelia la toată făptura“. Nu mai în-
cape deci îndoială, că suntem datori din po-
runcă pozitivă divină, — echivalentă cu ori
care din cele zece date de Ziditorul pe mun-
tele Sina poporului evreesc, — să învățăm
cuvântul Domnului toate ființele cuvântătoare:
și pe bărbați și pe femei; și pe cei mari și pe
cei mici; și pe tineri și pe bătrâni. Turma
cuvântătoare încredințată păstoririi preoșilor
constă nu numai din oi, ci și din mieluleșel
nevinovați și sburdalnici. Nu numai oile tre-
buie purtate la pășune bună și multă, ci și
nădejdea viitorului: mieluleșel. Ori dacă nu
facem așa, nu suntem păstori după inima

Părintelul ceresc. El doar a zis la prorocul
Ieremia 3. 14: „Vouă da vouă păstori după
inima mea, și vă vor paște pe voi păscându-
vă cu știință“.

2. Mântuitorul nostru Isus Hristos a lubit
foarte mult copiii, mai mult chiar decât pe
bătrâni. I-a prețuit ca pe niște comori scumpe.
E semnificativ, că dintre Apostoli Sf. Ioan i-a
fost mai drag, care era cel mai tânăr, aproape
copil. De altă parte cele mai mari minuni din
viața sa — învierile din morți — tot de dra-
gul tinerilor le-a săvârșit. Tipărul din Naim
și fata lui Iair au fost niște copilândri. Chiar
Lazar din Vitania încă a fost un tânăr necă-
sătorit. — Din dragoste față de copii își ex-
primă dorința, ca și sufletul celor mari să fie
nevinovat ca al pruncilor, dacă vreau să între
în împărăția cerurilor.

Preotul din cura animarum nu poate face
altcum, decum a făcut Arhiereul cel mai mare.
„Nu este sluga mai mare decât stăpânul său!“
Nu poate bătători altă cale decât cea indicată
de Prototipul tuturor preoșilor. A nu lubi
copiii, a nu se îngriji de educarea și instrucția
lor religioasă, ar însemna a desconsidera pe
acea, cari sunt mai aproape de inima Dom-
nului; ar însemna a desprețui, ceea ce Isus
prețuiește în chip deosebit.

3. Isus zice: „Lăsați copiii să vină la mine
și nu-i opriți pe ei!“ Cum vor merge însă la
Isus dacă nu vor cunoaște calea? Fără învâ-
țătura creștinească vor orbecăi-numai în întu-
nec, fiind expuși în tot momentul să se pră-
bușească în prăpastia cea îngrozitoare a iadului,
trăgând după sine și pe cei ce au fost încre-
dinați să-i ia de mână cu gingășie și să-i
întovărășească dela leagăn până la mormânt
pe calea spinoasă, bulgăroasă și plină de pri-
mejdii, ce duce acolo, unde Domnul cu mare
mărire împărățește în veac. Pe dreptul a scris
înțeleptul Pontifex Benedict XIV.: „Susținem,
că partea cea mai mare a celor ce se osândesc
la pedepsele cele vecinice, cad în nefericirea
aceasta pe veci pentru neștirea tainelor cre-
dinții, cari trebuie în chip neapărat să le știe
și să le creadă pentruca să se socotească între
cei aleși“. E împede deci, că de împlinirea
sau neglijarea acestei datorințe atârână în mare
parte mântuirea sau osândirea sufletelor.

4. Pastorația celor mari, celor mai în
vrâstă, e din cale afară anevoioasă, dacă nu
li-s'a frânt pâinea spirituală când au fost mici,
când din ceara moale a sufletului lor se putea
forma cu ușurință chipul unui inger. În im-
mle plâpânde ușor se întipărește forma sfin-
țenlei, dar tot așa de ușor se pot înculba și
diferitele vișii, cari cu vremea vor face din
sărmanul suflet o grădină plină de cele mai
otrăvicioase buruieni. „Din copiii bine nutriți

și creștii se face popor tare și cinstit. Din copil bine învățat și cu frica de Dumnezeu răsare societatea credincioșilor și poporul sfinților, — cum zice celebrul Arvisenet. Cu câtă grijă fac plugarii sămânța de toamnă? În special se nizulesc, ca sămânța să fie în toate privințele potrivită: fără corpuri străine, având colțul de germinare, sănătoasă, mulată în pământ vântat sau porzol, etc. Numai așa pot nădăjdui o recompensă pentru sudoarea feței lor, pentru munca încordată: un seceriș bogat. În ordinea sufletească încă este o asemenea legătură. În ce chip recolta atârna de sămânță, așa și sfințirea oamenilor de învățatura cea dintru început.

Un preot, care petrece în una și aceeași parohie 20—30 de ani și la bătrânețe constată, că fiii săi sufletești nu sunt așa de buni, cum ar trebui să fie, să cumpănească cu mâna pe inimă și obiectiv cum și-a îndeplinit datoria de a catehiza, și va găsi pe vinovatul cel mai mare, din care cauză e atât de slabă recolta spirituală a parohiei sale. N'a fost aruncată în inima pruncilor sămânța evlaviei și a temerii sfinte, n'a fost udată cu roua deselor-deselor îndemnuri și de aceea și puținul ce eventual s'a sămănat pe altă cale, n'a încolțit și n'a răsărit. În schimb a venit „cel rău” și a aruncat necontrolat din belșug sămânță rea, neghină și pălămidă. Când a sosit apoi vremea secerișului, „lucrătorul” stă în mijlocul holdei sale ca Marius deasupra ruinelor Cartaginei.

5. Ca să se prevină astfel de întâmplări, mai mari bisericești și în vechime, dar mai ales în timpurile mai noi, au dat îndemnuri și porunci salutare preoților din subordine în legătură cu catehizarea. Pontificii Romani în repeșite rânduri au atras atenția clerului asupra importanței propunerii învățării creștinești. E de ajuns să amintim înțeleapta Enciclică a Preafericitului Părinte de pie memorie Papa Piu al X-lea din 15 Aprilie 1905. Datată în anul al doilea al pontificatului său, e o dovadă mai mult, cât de mult ținea acest mare Papă, acest cu adevărat „ignis ardens”, mort în falma sfințeniei, la instrucția religioasă. E una din primele sale preocupări împreună cu cărmuirea corabiei lui Petru. „Luați aminte,

— rugămu-vă cu deadinsul, — ce pagubă și oșândire mare de suflete se naște singur numai din necunoașterea lucrurilor dumnezeiești”. Sunt cuvintele Pepel, cuvinte izvorite din o inimă înflăcărată. Câtă îngrijorare, câtă căldură nu iradiază aceste puține vorbe? Cuvinte cu adevărat vrednice de acela, care cu predicțiile îi plăcea să se numească: „Parohus mundi”.

Tot asemenea și chiriarchii eparhioși încă își țin de primordială datoria și nu întrelasă nici o ocaziune de-a îndemna la catehizare prin alocuții, epistole pastorale, circulare, ba chiar și prin sancțiuni simțitoare.

Nu insist mai pe larg asupra dispozițiilor concrete episcopoești în această materie, deoarece acele le poate găsi fiecare frate fără greutate în circularul diecezan. Va fi mai nimerit să trecem la cumpănirea unor mijloace practice, cari pot să statornicească rezultate practice pe acest teren.

Mozaicurile din Sfânta Sofia. Kemal Pașa nu-și prea bate capul cu sensibilitățile ulemalelor mahometane. Dacă-i trebuiesc parale, apoi le scoate cum poate și de unde poate.

Capodopera de arhitectură bisericească a lui Iustinian, apucată pe mână turcească la 1453, a fost pusă și ea la contribuție. S'a dovedit doar în toată vremea un foarte rentabil izvor de câștig. De ce să nu-i exhaurieze cât mai deplin cu puțință toate posibilitățile de această natură?

Nu încapă îndoielă că splendidele mozaicuri creștine din veac. VI—IX, scoase la iveală, vor forma un punct de atracție specială pentru creștini. De aceea a fost încredințat cu acest lucru prof. Whittemore, directorul institutului bizantin din Boston. Încredințare, de care numitul, cu personalul său de specialiști, s'a arătat vrednic. Căci, după trudă de-un an de zile, a isbutit să scoată de sub tencuiala cu care le acoperise habotnicia musulmană, o seamă de splendide mozaicuri.

Intre operele de artă astfel descoperite se află și un grup ce reprezintă pe Domnul Hristos șezând pe-un tron de aur, împodobit

cu smaragde și perle, și având la dreapta pe Preacurata, iar la stânga pe arhanghelul Gavril. La poala tronului îngenunchiată, un împărat, pe care-l binecuvântă Mântuitorul. Se pot ceti bine cuvintele: Pace vouă!, și: Eu sunt lumina iumii. — Prof. Whittemore crede că această lucrare provine din veacul IX.

Pensionare ori asigurare?

Caracteristica vremii de azi e desorientarea și zăpăceala. În toate, și mai ales în lucrurile de mare importanță. Oamenii numai judecă uniform și e lege, că orice se zice trebuie deszis și ce se clădește, adeca cu trudă și jertfe, se constată ulterior, că s'a clădit pe nisip.

De ani de zile scriu preoții în toate revistele și gazetele noastre zeci și sute de pagini, despre „aranjarea” stării materiale a pensionarilor-preoți, a văduvelor și orfanilor. Soluțiile se îngrămădesc teancuri în redacții. Sinoadele bat și desbat cu disperare chestiunea de două ori pe an. Plâng și se tânguesc văduvele și orfanii viața întreagă, ca după atâta amar de timp, de vaer și soluții, să constată că zăpăceala e încă în apogeu. Căci, în definitiv, nu s'a făcut încă nici un pas pe calea rezolvării. Ba din contră constată, cu durere, că progresul s'a făcut în desorientare. E atât de clar și evident că aici preoțimea din întreagă provincie e pe o formă de interesată și numai o perfectă solidaritate ne poate mântui. Cu „aranjările” pe tracte sau ținuturi ne fărâmișăm, și prin rezolvările contradictorii facem imposibilă o ulterioară încercare și colaborare.

Vrem pensionare ori vrem asigurare? Asta-i întrebarea: Și nu pot înțelege de ce vechile dorințe de a ni-se majora pensiile au degenerat în fuga fricoasă la asigurări. Și ce e asigurarea asta, de care ne-am îndrăgît așa tam-nesam? Asigurarea se face pentru ceva nesigur, riscat. Înțeleg să-ți asigur edificiiile contra focului, recolta contra tempestăților, vitele, etc. Asigure-și și viața cei cari nu sunt siguri de ea, sau cei cari și-o expun: aviatorii,

Foia „Unirii”

Biserica, — factor social

Scurtă paralelă între Sf. Vincențiu de Paul și Karl Marx

de pr. Corneliu Zasloți

Solidaritatea dintre și între oameni este scumpă tuturor. Credincioșilor, ca și ateilor, naționaliștilor ca și internaționaliștilor... Solidaritatea, însă, nu-i un produs de laborator nici marfă pentru anticari. Ea este o lege fundamentală a firii întregi și pentru om — în mod special — este legea bunei-conviețuirii, legea bunelvoînței.

Dar, dacă unii limitează această unire scumpă a oamenilor numai la viața de pământ, noi, creștinii, cari împreună cu covârșitoarea parte a gânditorilor și savanților credem în nemurirea sufletelor, noi estimăm că această solidaritate nu se termină în timp (cu viața de pe pământ), ci se continuă dincolo de mormânt, în eternitate, nerupându-se astfel legătura dintre morți și cei vii.

Deosebiri de concepții, veți zice. Foarte adevărat. Numai, că aceste deosebiri de concepții, pe lângă întrebarea dacă ambele sunt fundamentate pe adevăr, sau nu, aduc cu sine consecințe foarte importante și operative în sinul vieții omenești.

Când este vorba despre rostul acestei vieți și despre idealurile umanității în general, oamenii se împart, ca vrăjiiți, în două tabere adverse: soldații Crucii lui Hristos deoparte și dușmanii ei de altă parte.

Forma cea mai acută și mai obișnuită pe care o îmbracă azi negația creștinismului este: marxismul, iar sinteza înaltă a idealului creștin este: pacea lui Hristos în împărăția Hristos. Hristos Regele!

Veacul nostru zguduit de toate negațiile ateiste, culminând în bolșevismul roșu de sângele atâtor victime nevinovate ce strigă răsplătire la cer, a arătat și verificat, cum nu se poate mai tragic, toate erorile, cu urmări funeste, comise de rațiunea ateistă, fruct veninos al materialismului istoric marxist și așezate la temelii vieții individuale, sociale și de stat. Marxismul e denaturarea ordinii naturale, și prin aceasta a ordinii creștine. El este aberația cea mai mincinoasă a fericirii terestre pur materiale. Marxismul nu numai că vrea să excludă pe Dumnezeu din Univers, dar exclude dela viață toate clasele componente ale societății, pe cari vrea să le reducă la rolul de turmă necuvântătoare, în favorul unei singure: proletariatul, care ar fi să stăpânească totul în mod autocrat și tiran. Ce înțelege demagogul evreu Karl Marx prin proletariat o știm bine: Iuda Trădătorul trăiește încă și lucrează asiduă, din umbră, cu armele satanice ale urnei frătricide și a minciunii în mână, la

ruinarea culturii și civilizației creștine, pentru triumful lui Iuda... Și aceasta înseamnă înfrățire, solidaritate între oameni? Aceasta-i caritate?...

Un singur principiu al creștinismului, pe care Biserica l-a tradus în fapt cu atâta constanță de douăzeci de veacuri, este suficient ca să arete golul, anomalia și dezastrul la care va ajunge omenirea profesând lozincile șubrede ale rațiunii atee, zeița materialismului: caritatea creștină, unica fundamentare a solidarității omenești, dragostea generoasă, desinteresată, operativă și inlasabilă față de aproapele nostru.

Ar trebui volume întregi pentru a evoca opera grandioasă realizată de această caritate creștină, în luptă pentru fericirea adevărată a popoarelor.

Intre mii de exemple să luăm unul: opera sf. Vincențiu de Paul — creștinismul; pusă în fața operei evreului Karl Marx — materialismul istoric.

Franța era după dezastrele războiului de 30 de ani și în plină discordii civile ale Frondei. Mii de cadavre abandonate sălbătăciunilor pe câmpul de luptă. Mulțimea mare a răniților lăsați pradă durerilor fără nici un ajutor. Atâția nenorociți în mizerie, rămași pe drumuri în urmă șatelor distruse. Vechea organizație de ajutor public distrusă, iar mulțimea bolnavilor, infirmilor, orfanilor lăsați în voia sorții fără nici un scut.

militarii și marii sportsmani; fie și bătrânii și cei cu fizicul sdruncinat. Dar preoții, oamenii cei mai sănătoși trupește și sufletește? Și încă în corpore! Semn rău. A dat spalma între preoți. Iși asigură viața... Și-apoi care e beneficiul asigurării? Cincizeci sau o sută mii la caz de moarte sau după douăzeci de ani de „prime“ grele? La 20 ani o sută mii: cea mai sigură... loterie. Sau când mori, soția să primească suta de mii? Se va îmbrăca ea și copiii în negru de mătăsă, își va face o înmormântare splendidă și va avea și cu ce se mângâia un an doi, după regretatul. *Dar după aceea?*

Pensionarea cinstită? Asta da. Asta e normal și natural. După 40—50 ani de muncă istovitoare să te bucuri la bătrânețe de liniște, ori la caz de moarte să aibă soția și copiii, nu cincizeci de mii să te îngroape — ci două-trei mii lunar, căci viața lor nu se consumă la repezeală ca „premiul“ de asigurare, ci durează luni și ani și au lipsă lunar și încontinuu de cele necesare.

Pensionarea singură poate scăpa familiile din mizerie, asigurarea nu! Pensionarea singură e demnă de omul care crede în viață și în puterile proprii și mai ales de preot. Augmentarea pensiilor va aduce și sufletul tinerească și plin de viață în biserică.

Și apoi ce fel de solidaritate și spirit preoțesc e acesta, ca tu preot să sprijinești cu bani grei societăți laice de speculă, când cu acei bani a-i creia bisericii fonduri serioase și fie o pensie frumoasă și sigură?

De ce în sinoadele de toamnă ni se fac atâtea propuneri și toate de asigurare? Și de ce tot proiecte cu sume mari la un anumit termen? E așa de ispititor să vezi tu ori bărămi soția ta deodată o sută mii Lei? Să trăiești 20 ani cu dorul asta sau dacă mori înainte de a-i încassa să aibe soția de-odată o sumă cum tu n'ai putut nici pe a zecea parte să-i arezi niciodată, ca apoi în scurt timp să recadă în o sărăcie mai amară ca cea din început! *Interesant!*

Eu unul, om tânăr și cu credința că voi trăi încă mult și voi munci cât voi putea, nu-mi asigur viața și nu mi-o poate impune

nimenia. Loteria nu mă tentează. În schimb doresc, ca la vârsta de 60—65 ani să am o pensie de 100% din salariul ultim, sau de vol murl să revină acestea familiei, și'n scopul acesta sunt bucuros să cedez din salariu atâta cât e necesar. Cel pe care l-a cuprins spalma morții sau nu mai cred în puterea de organizare a bisericii, sunt liberi să intre în societățile de asigurare ori să creeze altele noi, dar, să știe, *cu asta nu au rezolvat problema văduvelor și orfanilor și nice a preoților bătrâni*, de care, val, avem destul...

Eu cred, că întâi trebuie aranjată chestia pensionării fără de care nu putem rămânea nici noi, nici familiile noastre și nici biserica. După aceea, dacă e așa de ispititor, să umblăm și după premii de înmormântare.

Pr. Ioan Borza

Fecioară înțeleaptă. Numele ei: *Bernadette Soubirous*. Fiica morarului Francis Soubirous și Louise Castérot din Lourdes. Se naște la 7 Ianuarie 1844 și crește săracă, modestă, fără învățătură de carte, dar având învățătura care vine de sus și înțelepciunea cuprinsă în Tatăl Nostru, Născătoare, Credeu și Rosariu. Bogăția aceasta atrage asupra păstorii din Pirenei (meșteră mare în rugăciune și în jocul de-a frânghia) privirea. Precuratel, care i-se arată pentru prima dată la 11 Februarie 1858, și încă de 17 ori, până la 16 Iulie al aceluiași an.

Știm, și știe lumea toată, ce-a urmat apoi: vindecări fără de număr în apa Izvorului miraculos, fășnit din substrat stâncos, în urma scormoniturii la comanda Apariției misterioase; pelerinagii; o basilică pompoasă, încadrată în clădiri noi, încăpătoare, cu scopuri de pietate; un oraș nou, fără păreche; Orașul minunilor. Nu toți vor ști însă ce s'a ales de fiica predilectă a Mariei. Pentru această notăm:

În 7 Iulie 1866 intră la Surorile de Caritate din Nevers. Copilărește naivă, ca totdeauna, cea dintâi întrebare i-a fost: Se poate juca și-aici de-a frânghia? Voturile călugărești le face în 30 Octomvrie 1867. Și cu aceasta trece din obscuritatea unei vieți într'a alteia. Face pe infirmiera și sacristana, până la 16

Aprilie, 1879, când, la vârsta de 35 de ani, intră întru bucuria Malcei sale, care-l făgădu-i-se s'o facă fericită, dar cu adausul că: nu în lumea aceasta.

Nici n'a umblat ea după fericire în această lume. Smerită și nepretenzivă, a slujit altora, fără s'aștepte să fie văzută și răsplătită cumva. „Ce se face cu mătură? A întrebat ea odată pe cineva care o admira. — Se mătură, a răspuns tot dânsa. Și și-a continuat firul gândirii: Și după aceea? — Se pune la locul său. — Și care-i locul său? — Un colț, după ușă. — El bine: asta-i povestea mea. Malca Sfântă s'a slujit de mine, după aceea m'a pus într'un colț; aci mi-e locul, aci mă simt fericită, aci am să rămân“. — Cum a și rămas. Uitată și nu prea luată în seamă.

Până când și-a luat sborul spre slăvile cereștii. Atunci s'au început semnele cari arătau că Regina Cerului vrea să preamăriească și în ochii pământenilor pe smerita copilă căreia-i destăinuisse taina cea mare: Eu sunt Neprihănită Zămislire, taină prea grea pentru capul de păstorită a favorizatei, care alerga într'un suflet la parohul locului, tot repetând, țâricel, după cum prinsese ea, solia cerească: Que soy era Immaculato Conception... Procesul diecezan a fost inițiat în 1908; cauza de beatificare a fost introdusă în 1913; eroicitatea virtuților a fost declarată în 1923; beatificarea i-s'a făcut în 1925, iar canonizarea în 8 Decembrie c., de praznicul Neprihănitiei Zămislirii.

Peste o sută de episcopi, douăzeci de cardinali, mii de călugări și călugărițe, zeci de mii de pelerini, și alte zeci de mii de creștini din Cetatea Veșnică au luat parte la solemnitățile acelei zile din San Pietro Iluminat de mii și mii de lumini electrice și o mare de lumânări. Între alții era prezent și Mons. Alexu Lemaitre, arhiepiscopul Carthaginei, unul dintre cei vindecați în chip miraculos de boală incurabilă, în urma întrepunerii celei ridicate la clustea altarelor. — Fie bine primită ruga ei de câte ori va purta la Cel de sus și cereri de-ale fiilor și fiicelor neamului nostru cel atât de iubitor al Precuratei (R. Negru).

În fața acestei crude realități inima mareului Vincențiu de Paul vibrează la toate plângerile, geniul său practic întreprinde vindecarea acestor rane ale mizeriei. Ce face? El nu-și pierde vremea în considerațiuni teoretice și în discursuri inutile. Indată ce găsește un copil abandonat de toți, îl încălzește sub haina sa și-l duce la sine. Pe seama acestor orfani el fondează instituția „Copiilor găsiți“ (Eufants trouvés), cel dintâi model al orfelinatului.

Întreprinderea este colosală, munca imensă. Dar sf. V. de Paul — cu încredere deplină în Cel de sus — nu se dă îndărât. Organizează la sate asociații de bărbați și femei pentru îngroparea cadavrelor; îngrijirea răniților, bolnavilor, orfanilor și reconstrucția, cu forțe comune, a celor distruse de război. La această miliție voluntară, el mai adaugă armata disciplinată a călugărițelor „Filles de la Charité“.

Dar nu era suficient să aibă numai oameni, mânați de caritatea creștină, la această muncă benevolă. Îi trebuiau și mijloacele materiale. Le găsește grație unei invenții cu adevărat de geniu, invențiune care va lua, în societatea modernă, o extensiune imensă: *publicitatea*, numită azi a patra putere în stat. Editează un jurnal, pe care îl distribuie gratuit pe la ușile bisericilor, și în care descrie mizeriile de cari suferă societatea, cerând, pentru vindecarea lor, ajutorul inimilor caritabile. De altă parte nu se uită nici aceea să relateze regulat ajutoarele obținute deja. Și

rezultatul fu uimitor, căci în curând darurile în bani și în naturalii formară un adevărat buget destinat asistenței publice.

Iată și secretul metodei sale atât de realiste: a) el se apleacă, mângâie și vindecă suferința *individuală* și dela individ la individ, a colectivității; b) în toată această muncă, este mânat numai și numai de dragostea curată față de aproapele, pentru Dumnezeu.

Și astfel, mânat singur de caritatea creștină, marele nostru reformator fondează aceste două instituții, care joacă un rol așa de binefăcător în toate statele civilizate: *asistența publică și Serviciul Sanitar*.

Și Sf. Vincențiu și K. Marx au lucrat la reformarea societății, unul prin opere grandioase și practice, celalalt prin mormane de cărți. Din dragostea celui dintâi au izvorit, ca prin minune, instituțiunile istorice acomodate nevoilor complexe ale vieții; *falsa ideologie* a celui de al doilea a dat formula de viață, distrugătoare a umanității, prin nesocotirea legilor imuabile ale firii.

Unul cunoaște toate feconditățile dragostei creștine prin care mobilizează toate devotamentele desinteresate, celalalt deslănțuie ura și împinge apetitele animalice la extrem. Cel dintâi unește pe oameni la luptă comună și eficace contra mizeriei, până când cel de al doilea deslănțuie lupta de clasă, lupta fratricidă. Acesta a umplut orașele cu agitatori

revoluționari cari fomentează dezordinile și deslănțuie furtuna socială, pentruca, după prăpădurile sângeroase, să realizeze egalitatea în mizerie; celalalt a semănat peste tot instituții și prevedere socială, cu sociologi generoși, prevăzători și realiști....

Nu mai prin adevăr și dragoste, progresul social (progres în ordine umană-transcendentă: ridicarea individului la cea mai înaltă perfecțiune de care este capabil: în ordine umană-terestră: stăpânirea cât mai amplă și eficace a forțelor naturii prin mijloacele tehnice aflate de mintea omului), după care alțiem cu toții, va putea deveni o realitate vie și binefăcătoare.

Idel nobile, program admirabil, concepțiunile generoase, ne va răspunde un adept al individualismului și liberalismului economic, fruct al marxismului ateu și revoluționari! Dar înzadar vom căuta în jurul nostru pe militanții capabili de a realiza acest program creștin?... Înzadar?... Nu!... De douăzeci de veacuri i-am avut, și-i avem mai ales azi!

Las la o parte multele invenții științifice tehnice, datorite creștinilor devotați dintre cari mulți purtau și poartă și rasa eclesialtică, ci voi cita câțiva inițiatori ai mișcării cooperatiste, mutualiste, sindicale... mișcări izvorite din inimi pe cât de devotate binelui omeniului, progresului social, luat în adevăratul său înțeles.

Cea dintâi cooperativă de producție a fost

Ce face lumea în răstimp de-un ceas? Întrebarea e ciudată. S'a găsit totuși un amator de date statistice, care a schițat, în numeri, răspunsul la întrebarea de mai sus. Și-a câștigat, adică, izvoarele necesare, edate de oficiile publice ale tuturor statelor civilizate din lume, și s'a pus pe socotit.

Și a aflat că în fiecare oră pământul are 5440 de noi cetățeni. În același răstimp mor 4630 de inși, încheie căsătorie 1200 părechi, și divorțează 85 părechi. Cadrul acesta demografic îl completează, oră de oră, câte 10 asasinat.

Datele economice sunt și ele foarte interesante. La oră se produc în lumea toată 122.000 tone de cărbuni; seucid 35.000 animale, ca să le folosiască părul și blănille pentru dame; se fabrică 7000 de automobile; se beau: un milion și jumătate litri de vin, 500.000 litri bere, 50 000 000 cești de cafea. Se scriu 1141 milioane 600 000 corespondențe, cu timbre în preț 25 milioane de dolari. Rotativele asvârlă în lume, tot la 60 minute, câte 1 milion și 600 000 ziare și reviste. — Într'aceea brușul nostru de pământ parcurge, iarăși din 60 în 60 de minute, câte 1776 km. prin imensitatea spațiului.

Lipsește din această statistică, — și nu putea să nu lipsească, după cum observă revista „Schönere Zukunft”, — numărul faptelor bune și al fărâdelegilor, al rugăciunilor și al înjurăturilor, al actelor eroice și suferințelor, — a tot ceace constituie viața intelectuală și morală a omului. Dumnezeu singur le vede și le notează și pe acestea în cartea vieții, pentru unul fieștecare dintre noi. — Și asta împoartă mai mult ca toate celelalte.

Cetiți și răspândiți „UNIREA”

fondată în 1831 de un catolic Buchez. — Piosul patron al uzinelor din Val des Bois (Franța) stabilește, cel dintâiu salariul familiar, și concediul pentru muncitori. Preotul Ragu înființează cea dintâi casă de credit rurală. M. Milceț cea dintâi bancă de credit agricol. Pelud și Essard pun bazele primei Soc. de Asig. contra incendiului. — Cele dintâi magazine de consum pentru muncitori (proletari) numără printre inițiatori: o femeie sfântă, Hervieu, pe lezuitul de Saint-Etienne, Păr. Valpette și Lemire, medicul Dr. Sancry, toți creștini, unii preoți catolici convinși. Primul proiect de lege asupra sindicatelor profesionale a fost depus de șeful catolicilor sociali, Albert de Mun...

Care reformă socială sănătoasă în vigoare în legislațiile europene n'a figurat mai înainte în programul Acțiunii Sociale catolice?... La enumerarea lor ne-ar trebui volume întregi. Grație enciclicelor papilor, muncii sociologilor catolici, noi posedăm elementele necesare la soluționarea tuturor problemelor sociale actuale. Și această doctrină este singura care, fiind bazată pe legile naturii, s'a tradus în fapt. Aici din mulțimea lor iau un singur exemplu: cartea muncii, anexată la tratatul din Versailles, este transcripțiunea Enciclicii lui Leo XIII asupra condițiunii muncitorilor, („Rerum Novarum”).

Acesta-i, în linii generale, programul imens, nobil și binefăcător pentru realizarea cărui lucrează asiduă Acțiunea catolică mondială. Acesta-i și programul Agrului din România! Căci rolul social al Bisericii acesta este: fericirea neamurilor prin Pacea lui Hristos: Hristos Rege.

Știri mărunte

Anul Sfânt nu se va prelungi. Precum se știe din bulla papală Quod Nuper, actualul An Sfânt se încheie de sărbătoarea Paștilor viitoare. S'au răspândit însă, cu toate acestea, și știri despre o neutrală prelungire a lui. Ca să se pună capăt oricărei nedumeriri în această privință, Comitetul Central din Roma a fost autorizat să declare că nu se va face nici un fel de abatere dela ceea ce cuprinse în bulla pomenită. — Ceeace s'a și făcut prin semioficiul Vaticanului.

Revărsări ale harului. Ceeace s'a petrecut la *Lapus* (eparhia Clujului) cu prilejul misiunilor populare ținute aici de pâr. I. Marga și I. Ghindaș în acest post al Crăciunului, se poate numi cu drept cuvânt revărsare a harului. S'au mărturisit și cuminecat (dupăcum ne scrie d. I. Țăranu) 1021 de credincioși, în frunte cu intelectuali din localitate. — Aceeaa afluență la Sfintele Taine și în *Bărsana* și *Satsugatag* (eparhia Maramureșului) unde, tot în acest timp sfânt al postului, P. Leon I. Manu, egumenul mănăstirii Moiseiului, a vestit, tot în cadru de misiuni populare, cuvântul Domnului. Frigul cumplit de acolo n'a împiedecat pe bunii creștini din acele părți să ia parte la slujbe și să asculte cuvântările de mântuitoare învățătură, rostite dela inimă la inimă, de părintele misionar.

Clopotele Villaimului. Noaptea Sfântă din acest an are, pentru toată lumea, o surpriză din cele mai plăcute: cântecul clopotelor bisericii S. Caterina din Villaim, — biserică anexată basilicei Nașterii — va fi transmis prin radio pe întreg rotogolul pământului. Aceasta grație unei societăți engleze care, în deplină înțelegere cu Părinții Franciscani dela custodia Țării Sfinte, în noaptea Nașterii, la ora 10 (= ora opt a meridianului de Greenwich) va transmite, pe cale telefonică din Villaim la Cairo, iar deaci la Londra, concertul clopotelor menționate. Din capitala engleză va fi apoi radiodifuzat în toată lumea.

Reculegeri sufletești. Una s'a ținut la sate, două la oraș. În *Găltiul* pâr. Iosif Pop a săvârșit această operă de curată apostolie pâr. Dr. Augustin Tatar, canonic mitropolitan. La *Turda Veche*, pentru școlăriimea de acolo (la 1000 băieți și fete) s'a ostenit întru vestirea cuvântului pâr. Dr. Ioan Suciu, prof. de religie în Blaj, iar la *Sighetul Marmășei*, pentru elevele liceului de fete, a conferențiat P. Leon I. Manu egumenul mănăstirii Moiseiului. — Rezultatele: mai mult decât excelente.

Locale. Dumineca viitoare, cea înaintea Nașterii Domnului va predica în catedrală pâr. Gregoriu Pădurcan, prof. la liceul de băieți.

— Din evenimentele săptămânii reținem: Dumineca trecută, după liturghia din catedrală a conferențiat în sala de gimnastică a liceului de băieți d. prof. Ioan Barna, iar după vecernie a ținut în catedrală o splendidă conferință religioasă episcopul Lugojului, Preasf. Dr. Alexandru Nicolescu, în fața a tot ce are Blajul mai bun și mai select.

Prigonitorii mexicanii în treabă. Deținătorii puterii de stat din Mexico seamănă cu cei din Sovietia ca două picături de apă. Știri mai noi li arată lucrând cu vechea ură. Pentru capitala statului se admit deaci ncolo numai 10 preoți la o populație catolică de un milion și jumătate. Celebrul colegiu „Santa Parola”, care avea 600 de alumni, a fost închis. În statul de Jalisco a fost internat președintele asociației „Părinților de Familie” pentru că s'a ridicat împotriva intenției guvenului de a introduce în școală instrucția sexuală. În Villa de Miscoac au fost închise mai multe femei pe

Tipografia Seminarului Teologic gr.-cat. Blaj

titlul că, recitând rozariul, au contravenit § 130 al Constituției. Episcopul Martinez din Morelia a fost expulzat, și e vorba să fie surghiunuiți, toți episcopii. — Ținuta credincioșilor, cu toate acestea e demnă și hotărâtă.

Episcopie ortodoxă română în America. Cu prilejul întrunirii din urmă a Sf. Sinod dela București s'au rostit cuvântări, s'au rezolvat lucrări urgente și s'au formulat fel de fel de cereri. S'a cerut de ex. repunerea bisericii ortodoxe în situația ei de dominantă în stat și redarea drepturilor ei materiale, afirmative greu atinse mai nou. Lucrul cel mai însemnat rămâne însă părerea exprimată de d. Dr. Angelescu, ministrul instrucțiunii, că adică ar fi necesară înființarea unei episcopii ortodoxe în America, pentru românii ortodocși de acolo. — Rămâne să se vadă ce se va alege de această părere.

Erolism sacerdotal. La sfârșitul lunii trecute a fost mistuită de flăcări biserica S. Maria Magdalena din Cudworth, și școala confesională lipită de ea. Focul a izbucnit în zorii zilei și a învăluit ambele clădiri. Păr. Dionisie M. Gillicuddy, martor dezolat la această scenă teribilă, aducându-și aminte de Sfintele Specii consacrate, aflătoare în chivot, n'a mai stat nimic pe gânduri, ci s'a aruncat prin flăcări, în biserică. Lumea a rămas încremenită de gestul preotului care a izbutit însă, — cum e informat L'Osservatore Romano, — să mântuiască din foc Comoara Sfântă. Deși nime n'ar fi crezut cu puțință așa ceva, între împrejurările date.

Serbarea mariană dela Năsăud. Femeile române unite din Năsăud își au reuniunea lor Mariană „Bunavestire”. Reuniunea aceasta a ținut să prăznuiască împlinirea alor 75 de ani dela aparițiile Preacuratei la Lourdes, și canonizarea fr. Bernadeta Soubirous, vizionara dela Lourdes. În acest scop a aranjat, în seara zilei de 9 Decembrie c., un foarte succes festival religios, cu cântări și recitări de poezii potrivite cu serbarea. Conferința ocazională a rostit-o pâr. Gavril Bichigean, însoțindu-o cu proiecțiuni luminoase. După care s'a făcut o colectă în favorul copiilor săraci. A participat lume multă; intelectuali și oameni din popor.

Anunț. Oficiul P. T. T. avizează publicul, că în baza Ordin. Nr. 199.622, telegramele de felicitare pentru sărbători se taxează cu reducere de 50%, cu începere dela 23 Decembrie c. până în 8 Ianuarie 1934 inclusive. La aceste telegrame nu se va aplica minimul de taxare de Lei 20 și nici taxa de noapte sau de sărbătoare. Telegrammele se primesc între orele 8 dimineața până la 24 noaptea.

FRIDERIC HÖNIG

ARAD, STRADA BARIȚIU 10-21

Cea mai veche și mai mare turnătorie de clopote din România.

La comandă fabrică clopote de orice mărime, din cel mai curat bronz pentru clopote, pe lângă garanță mare și cu prefixarea precisă a tonurilor. Invenție proprie licențiată

Rechizite și scune de fer pentru clopote. Motoare electrice pentru clopotit. — Telefon 376.

